

Sygn. akt I ACz 1934/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Małgorzata Bohun
Sędzia SA:	Dariusz Kłodnicki

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku wierzyciela: **A. K.**

z udziałem dłużnika: **J. K.**

o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt I Co 126/13

w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego

p o s t a n a w i a:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że nadać wyrokowi Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. akt I RC 3478/04 zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego co do punktu 3 określającego obowiązek pozwanego uczestniczenia w utrzymaniu wierzyciela.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy oddalił wniosek wierzyciela A. K. o wydanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego odnośnie do pkt III wyroku z dnia 17 lutego 2005r. w sprawie o sygn. I C 3478/04.

W ocenie Sądu Okręgowego, dłużnik nie brał udziału w postępowaniu, w którym doszło do ustalenia jego obowiązku alimentacyjnego względem wierzyciela i był zastępowany przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu. Sąd I Instancji uznał zatem, że nie zostały spełnione minimalne standardy dla procedury pozwalającej na wydanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych zawarte w rozdziale III rozporządzenia 805/2004.

Wierzyciel zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, w szczególności:

- Art. 795(1) § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że tytuł egzekucyjny w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu WE

nr 805/2004, ponieważ dłużnik był reprezentowany w sprawie przez kuratora ustanowionego przez Sąd I Instancji;

- Art. 795(1) § 1 k.p.c. przez uznanie, że tytuł egzekucyjny został wydany w postępowaniu, o którym i wiedział dłużnika, ale zachował się biernie;

Mając na uwadze powyższe zarzuty wierzyciel wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i wydanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego pkt III wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 lutego 2005r., w sprawie o sygn. akt I C 3478/04.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne.

Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił, że w przedmiotowej sprawie będzie miało zastosowanie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 805/2004, które ustanawia Europejski Tytuł Egzekucyjny dla roszczeń bezspornych, oraz przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, czyli art. 795(1) k.p.c. co do wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu.

Przepis art. 795¹§1 k.p.c. stanowi, że jeżeli tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia sądu, ugody zawartej przed sądem lub zatwierdzonej przez sąd spełnia warunki określone w przepisach odrębnych sąd, który wydał orzeczenie albo przed którym została zawarta ugoda lub który zatwierdził ugode, na wniosek wierzyciela wydaje zaświadczenie, że stanowią one europejski tytuł egzekucyjny, zwane dalej „zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego”.

Wspomniane w cytowanym przepisie „warunki określone w przepisach odrębnych” to warunki wynikające z Rozporządzenia (WE) Nr 805/2004

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. U. UE L z dnia 30 kwietnia 2004 r.). Celem powyższego rozporządzenia jest ułatwienie i przyspieszenie wykonania (egzekucji) w państwach członkowskich orzeczeń wydanych w innym państwie członkowskim. Przepisy rozporządzenia

mają bezpośrednią moc obowiązującą na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, z wyjątkiem Danii. Zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego umożliwia wykonanie wydanych w Polsce orzeczeń sądowych, ugód sądowych i dokumentów urzędowych, dotyczących roszczeń bezspornych w innych państwach członkowskich, zgodnie z przepisami rozporządzenia. Artykuł 33 cytowanego rozporządzenia stanowi, że niniejsze rozporządzenie wiąże w całości

i jest bezpośrednio stosowane w Państwach Członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską. Zatem rozporządzenie nr 805/2004 umożliwia wykonanie wskazanych w nim tytułów egzekucyjnych, opatrzonych zaświadczeniem europejskiego tytułu egzekucyjnego, w państwach Unii Europejskiej (z wyłączeniem Danii) jako państwach wykonania (art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 805/2004).

Przesłankami dopuszczalności wydania zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jest spełnienie w postępowaniu, w toku którego doszło do wydania orzeczenia, minimalnych standardów odnoszących się do doręczenia dłużnikowi pisma wszczynającego postępowanie lub mu równoważnego oraz odnoszących się do informowania dłużnika o jego uprawnieniach. W przedmiotowej sprawie dłużnik nie uczestniczył w postępowaniu rozwodowym, w którym doszło do wydania wyroku, między innymi zasądzającego alimenty na rzecz wierzyciela. Był on zastępowany w sprawie przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu. Sąd I Instancji, zgodnie z art. 15 rozporządzenia WE nr 805/2004, uznał, że doręczenie może nastąpić także do rąk osoby reprezentującej dłużnika. Powstaje wątpliwość, czy można uznać, że takim reprezentantem strony w postępowaniu może być kurator ustanowiony w trybie art. 144 k.p.c. Sąd Okręgowy w sprawie o rozwód doręczył pismo wszczynające postępowanie (pозew) do rąk kuratora ustanowionego w trybie art. 143 i 144 k.p.c. Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu może nie

tylko odbierać korespondencję skierowaną dla pozwanego, ale także ma obowiązek podejmować wszystkie czynności procesowe, które są niezbędne dla obrony praw strony w toku procesu. (tak. orz. SN z dnia 26 września 1997r., II CKU 82/97, Prok i Pr.). Istnieją jednak wątpliwości, czy istotnie o taki rodzaj reprezentacji chodziło ustawodawcy europejskiemu w art. 15 rozporządzenia nr 805/2004. Wydaje się, że chodzi tu jedynie o taki rodzaj reprezentacji, na który strona miała wpływ, czyli np. pełnomocnictwo, czy też ustawodawca krajowy przewiduje przedstawicielstwo ustawowe. Stąd też, Sąd I Instancji słusznie ocenił, że doręczenie do rąk kuratora ustanowionego w trybie art. 143 i 144 k.p.c. nie spełnia minimalnych warunków związanych z doręczeniem. Rozporządzenie przewiduje jednak możliwość konwalidacji braku zgody z minimalnymi standardami. I tak, według art. 18 ust. 1 rozporządzenia, jeżeli w postępowaniu w państwie członkowskim wydania nie spełniono wymagań proceduralnych określonych w art. 13-17 rozporządzenia, brak takiej zgodności może być konwalidowany, a orzeczeniu może być nadane zaświadczenie ETE, o ile: orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi zgodnie

z wymogami proceduralnymi według art. 13 lub 14 rozporządzenia; dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik był należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim

o wymaganiach proceduralnych dotyczących zaskarżenia; dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosowanymi wymaganiami proceduralnymi.

Natomiast należy rozważyć, czy rzeczywiście w tej sprawie nie nastąpiło konwalidowanie spełnienia minimalnych warunków dotyczących doręczenia

poprzez udział dłużnika w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w W.,

w sprawie I V RC 431/10 gdzie strony zawarły ugodę i podwyższyły zasądzone przez

Sąd Okręgowy w Świdnicy alimenty z 300 zł do 700 zł. Dłużnik bowiem dowiedział się o tytule egzekucyjnym zasądzającym alimenty pierwotnie i zaakceptował jego treść, a nadto zgodził się, poprzez zawarcie ugody, podwyższyć alimenty o 400 zł. Wystąpiła zatem jedna z przesłanek pozwalających na konwalidację braku spełnienia minimalnych warunków dotyczących doręczenia przewidziana w art. 18 rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone postanowienie i nadał zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego wyrokowi Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 września 2005r. w punkcie III w zakresie zasądzenia od dłużnika na rzecz wierzyciela kwoty po 300 zł alimentów (art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.).

MR-K